

Nu kreeg Phil tranen in haar oogen van verlegenheid. Ze was toch geen klein kind meer, om haar zoo op te tillen... en toch... was er iets in wat ze aardig vond... „net als een schilderijtje” zei hij. Een rare jongen was 't.

Ma zei iets, zachtjes, tegen Ru, in 't Fransch. Phil verstond 't toch... niet heelemaal, maar iets van „niet zooveel notitie nemen”. — En toen voelde ze zich, o tien keer ongelukkiger dan Humphrey, dat was maar 'n kleine jongen, maar zij, al bijna veertien, werd gekleineerd... net of ze geen Fransch verstond en of ze 'n klein kind was „niet zooveel notitie nemen”. — Dat Ru haar voor den gek hield, begreep ze best.

Ze liep 't kamertje uit en naar beneden; in de tuinkamer ging ze op een kist zitten. Ze hoorde Ma roepen, en toen, op haar teenen, liep ze over de warande en 't krakende grintwegje naar 't trapje; ze holde het op; het hekje door, en blootshoofds liep ze de Biltsche Straatweg op, langs 't Hooge Land waar ze stemmen hoorde joelen, en soms een luid gelach. Daardoor aangetrokken, stapte ze 't brugje over en ging kijken, wat er gebeurde. Een meisje leerde fietsen en een kring van toeschouwers betuigde luidkeels hoe 'n vroolijk gezicht het was, haar dan links, dan rechts tegen haar helpers te zien vallen. Phil lachte ook, liep een eindje mee door, telkens als 't meisje even reed... en ze vergat hun nieuwe huis, Ru en 't moeten helpen. Tot ze opeens een klok vijf uur hoorde slaan en ze verschrikt terug naar huis draafde. Toen ze 't hekje opende, zag ze Ru juist 't bordes bij de voordeur afkomen en verruimd ging ze 't onvermijdelijke standje tegemoet.

II.

Ru moest dienen! 't Keurig blond dandy-studentje werd herschepen in een grof mili-cien-soldaat. De eerste dag, dat hij in zijn nieuwe pakje bij Tante kwam, had hij ge-

vraagd, of hij voortaan nog wel in Tante's huis getclereerd zou worden. Phil keek verbaasd naar de stoffig-blauw wollen stof van Ru's jas en naar zijn plumpe schoenen. 't Leek net, of hij een ander was, en of ze niet meer zoo verlegen voor hem behoefde te zijn. Want ze woonden nu al bijna een maand in Utrecht en Ru kwam dagelijks bij hen, maar altijd deed hij zoo voor-den-gek-houderig tegen haar, dat haar verlegenheid bleef. Ze wist nooit, wat hij meende en wat niet.

„Wel, jongen, je weet dat je ons altijd welkom bent, soldaat of student”, had Ma geantwoord. En toen, terwijl hij zich op zijn hakken omdraaide, kwam hij pal voor Phil staan en zei: „En gij, sierlijke maagd, geeft ook gij uwe welwillende toestemming?”

„Doe toch niet altijd zoo gek”, zei Phil met een hooge kleur. Daar had je 't weer.

„Doe toch niet dadelijk zoo beleedigd, als Ru eens gekheid met je maakt, je bent geen prinses”, bestrafte Ma.

Goeie gut! Inplaats dat Ru eens een standje kreeg, maar die was een halve godheid. Greet had 't laatst zélf gezegd: „Ru doet net, of hij hier over iedereen wat te zeggen heeft”.

Greet had toen pas vreeselijke ruzie met hem gehad. Phil wist heel goed, waarom 't was. Greet wilde toen naar den Haag, (omdat ze in een week niets van Freddy had gehoord) en terwijl ze met Ma erover sprak en beweerde, dat ze naar den Haag moest, omdat ze van 't stadhuis stukken noodig had voor haar examen (verbeel je, ze hoefde in September pas examen te doen!) was Ru opeens z'n neus in haar zaken komen steken en had gezegd, dat ze dat ook wel in Utrecht kon doen, dan schreven ze aan 't stadhuis wel naar den Haag... Hoe 't precies zat, begreep Phil niet zoo erg goed, maar ze snapte wél, dat Greet woedend op Ru was, en dat deed haar plezier; nu zag hij eens, dat hij maar niet alles kon doen.

't Was altijd 't zelfde. Als zij inging op zijn grapjes zei Ma, dat ze niet zoo 't hoogste woord moest voeren. En als ze er boos om